

A fost odată ca niciodată... A fost odată un împărat. Acest împărat avea trei fete. Rămânând văduv, toată dragostea lui el și-o aruncase asupra fetelor. Ele mărindu-se și văzând sângea ce puneau părintele lor ca să le crească pre ele, să le învețe și să le păzească de orice răutăți și bântuiești, se sileau și ele din toată puterea lor ca să-l facă să-și uite mâhnirea ce-l cuprinsese pentru moartea mamei lor.

Într-una din zile, ce-i vine împăratului, că numai întrebă pe fata cea mai mare:

– Fata mea, cum mă iubești tu pe mine?

– Cum să te iubesc, tată? Iaca, eu te iubesc ca mierea, răspunse ea, după ce se gândi ca ce lucru poate fi mai dulce pe lume.

Atâta o tăie capul pe dânsa, atâta și vorbi.

– Să-mi trăiești, fata mea; să-mi facă Dumnezeu parte de tine.

Și întrebând și pe fata cea mijlocie:

– Dar tu cum mă iubești pe mine, fata mea?

– Ca zahărul, tată.

Atâta o tăie și pe dânsa capul și atâta răspunse.

– Să-ți dea Dumnezeu bine, fata mea. Să mă bucur de tine.

Pasămite fetele acestea erau lingușitoare și știau să-și arate iubirea către părintele lor mai mult decât o aveau. Împăratul se bucură mult când auzi de la fetele lui cele mai mari cât îl iubesc. El credea că nu poate să existe altfel de iubire decât cea dulce ca mierea și ca zahărul. Și uitându-se și la fata cea mai mică, ce sta deoparte sfoasă, o întrebă și pe dânsa:

- Cum mă iubești tu, fata mea?
- Ca sarea în bucate, tată! răspunse și ea cu față senină, zâmbind cu dragoste și lăsându-și ochii în jos, de rușine că vorbi și ea.

Libris RO
Respect pentru oameni și cărți

Ea se rușina, biet, văzând că tată-său o băgase și pe ea în seamă, ca o mai mică ce era. Când auziră surorile ei răspunsul ce l-a dat ea tatălui lor, pufniră în râs și-și întoarseră fețele de la dânsa. Iar tatăl lor se încruntă și, plin de supărare, zise:

– Ia fă-te mai încoa, nesocotito, să ne înțelegem la cuvinte. N-auziși tu pe surorile tale cele mai mari cu ce fel de dragoste mă iubesc ele? Cum de nu te-ai luat după dânsa ca să-mi spui câtă dragoste dulce ai și tu către tatăl tău? Pentru asta oare mă trudes eu ca să vă cresc și să vă dau învățătură cum altele să nu fie în lume ca voi? Să te duci de la mine cu sarea ta cu tot!

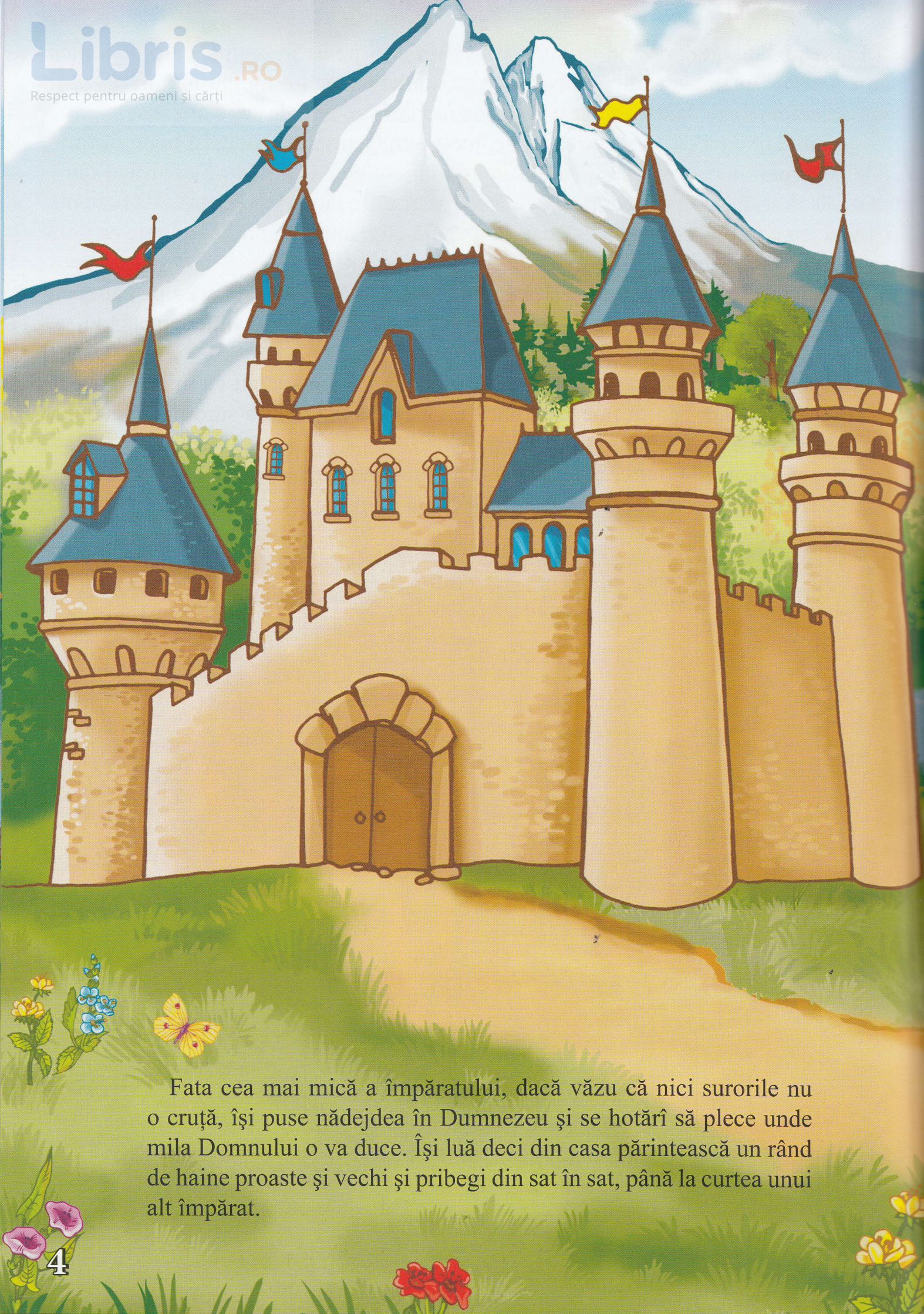
Când auzi fata cea mai mică a împăratului urgia tatălui său, ce cădea pe capul ei, intră în fundul pământului de mâhnire căci se supăraseră tată-său și, încumetându-se, zise:

– Să mă ierți, tată, că eu n-am vrut să te supăr. Eu am socotit cu mintea mea că dragostea ce am pentru tine este, dacă nu mai presus decât a surorilor mele, dar nici mai prejos decât mierea și zahărul.

– Auzi, auzi, o întrerupse tată-său; și mai ai obraz să te atingi de surorile tale cele mai mari? Să te duci de la mine, fată nerușinată ce ești, să nu-ți mai auz de nume!

Îi închise gura și o lăsă plângând. Surorile vrură să o mângâie, dar cu niște cuvinte atingătoare, care îi făceau mai mult rău decât bine.

Fata cea mai mică a împăratului, dacă văzu că nici surorile nu o cruță, își puse nădejdea în Dumnezeu și se hotărî să plece unde mila Domnului o va duce. Își luă deci din casa părintească un rând de haine proaste și vechi și pribegi din sat în sat, până la curtea unui alt împărat.

